

„Senki sem ismeri a fiút, csak az Atya és az Atyát sem ismeri senki csak a Fiú”

A korabeli Istenkép nagyon eltért attól, amit Jézus akart közvetíteni. Ez nem újdonság számunkra. Élesen külön tudjuk választani az Ószövetség haragvó, bosszúálló, büntető seregek Urát, az újszövetségi Atyától. Olyan mintha két Teremtő, Mindenható lenne.

Az egyik embereket, királyokat, népeket nem kímélve segíti a zsidó népet, hogy alkalmassá tegye a Messiás befogadására. Nem egyszer szigorúan büntetve tévelygéséért: özönvíz; 40 év a pusztában; 70 év babiloni fogság.

A másik Isten a Mi Atyánk, szerető Gondviselőnk, Ő az, aki a hajlott nádat nem töri el, aki felkelti napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt, aki utána megy minden elveszett bárányak.

Hova lett a zsidók Istene? Hol volt Jézus előtt a „mi Atyánk”? Talán az ószövetség Istene csak Ábrahám népéé volt. Talán semmi közünk hozzá. Talán az újszövetség Istene csak a miénk, a zsidóknak semmi közük hozzá... Ez vajon „egyistenhit”? A személyes Istenkép különbözőségére nem igazán húzható rá ez „nűánsznyi” eltérés.

Valaki téved. Talán a zsidók története nem más, mint a szeretetből teremtő Isten kétségbeesett próbálkozásának a leírása arról, hogyan kísérelte meg tudatni az emberiséggel, hogy Ő a Szeretet maga.

„Jézus azért jött el erre a földre, hogy az ember elképzelését megváltoztassa Istenről. Nem Istennek kell megváltoztatni a gondolatát mirőlünk, hanem éppen fordítva.” (Pál Feri).

Ha hiszünk Jézusban, hiszünk Neki, elhisszük, hogy az Ő Istenképe a valódi, ha elhisszük, hogy „én és az atya egy vagyunk” (Jn 10, 30) hogy „aki engem lát, látja az Atyát” (Jn 14,9), + (Mt 11,27), akkor van képünk a valódi szerető Istenről. Ez a szerető Isten volt ott az ókorban az emberiség kezdetétől, és most is Ő viseli gondunkat. Ennek így kell lennie.

Vajon mi rá tudunk találni az Első szövetség személyes Istenére?

Bitter Gyöngyi, Mór